

●REC

Γιώργος Σύρμας

αστυνομικό
μυθιστόρημα

ΙΚΑΡΟΣ

•REC

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης - Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΥΡΜΑΣ

•REC

αστυνομικό μυθιστόρημα

ΙΚΑΡΟΣ

Στον Kyri

Πέμπτη 15 Νοεμβρίου 2012

•1

Σε τρεις ώρες ξημέρωνε.

Στάθηκε κάτω από το ντουζ κι άφησε το καυτό νερό να τρέξει με πίεση.

Κάποια στιγμή τον σκέφτηκε.

Γύρισε στον καθρέφτη – το πράσινο στα μάτια της είχε θολώσει, τα κόκκινα μαλλιά της έδειχναν μαύρα και μακρύτερα τώρα, σαν φύκια κολλημένα σε βράχο.

Πάνω στο ράφι του καθρέφτη, το ταλαιπωρημένο γκρίζο πλαστικό γυάλιζε στο σκληρό φως. Άπλωσε το χέρι της και χάιδεψε τα μικρά κουμπιά. Έκλεισε τα μάτια. Και πάτησε REC.

TM014 / 1989-06-28 / 00:01:27-00:03:37

[...] έκανα κάτι κρυφά το μεσημέρι είχανε πέσει για ύπνο μού είχανε πει να πέσω κι εγώ για ύπνο η μαμά μού το είχε πει να πέσω για ύπνο και θα έρθει η θεία πιο μετά θα έρθει η θεία να πάμε στο αναψυκτήριο ναι μαμά τής λέω να πάρουμε παγωτό πάω κι έκανα ότι κοιμόμουν έπεσα στο κρεβάτι μου δήθεν ξερή έπεσα και έχωσα τη μούρη μου στο μαξιλάρι όπως το χώνω κάθε βράδυ αλλά εννοείται δεν κοιμήθηκα το σκεφτόμουν συνέχεια από χτες συνέχεια συνέχεια και το πρωί που έτρωγα το πρωινό πάλι το σκεφτόμουνα αλλά δεν με άφηνε ο άλλος να βγω έξω και έβλεπα τηλεόραση γιατί είχε πολλή ζέστη περίμενα στο κρεβάτι να περάσει λίγο η ώρα να αρχίσουν τα ροχαλητά που τους έχω καταλάβει όταν αρχίζουνε όταν αρχίζουνε να ροχαλίζουνε δεν ξυπνάνε ποτέ ακούω τα ροχαλητά περίμενα και λίγο ακόμα όχι πολύ και σηκώθηκα πολύ αργά για να μην τους ξυπνήσω πέρασα από την πόρτα τους κοιμόντουσαν ανάσκελα με τον ανεμιστήρα στο δυνατό δεν είχα βάλει σαγιονάρες μην κάνω θόρυβο ξυπόλυτη ήμουν δεν είχα βάλει σαγιονάρες μάζεψα τις μισές λουρίδες πολύ πολύ προσεκτικά μη χτυπήσουν μεταξύ τους και κάνουν θόρυβο πέρασα μέσα στην κουζίνα και τις ξανάφησα πολύ πολύ προσεκτικά λίγο κουνήθηκε η κουρτίνα αλλά δεν έκανε καθόλου θόρυβο πήγα στην πόρτα και άνοιξα την πόρτα πάρα πάρα πολύ σιγά την έκλεισα πάρα πάρα πολύ σιγά κατέβηκα τα σκαλιά έκανε πάρα πολλή ζέστη πήγα από το μονοπάτι και οι πέτρες ήταν ζεστές και μετά πήγα από το γρασίδι που ήτανε δροσερό στον δρόμο δεν υπήρχε κανένας θα ήταν όλοι στα σπίτια τους και θα κοιμόντουσαν όλοι στη

γειτονια σαν τους γονείς μου αυτό σκέφτηκα μόνο εγώ ήμουν
ξύπνια πήγα στη γαζία κάπως καλύτερα ήταν γιατί είχε και
λίγο ίσκιο κοίταξα νομίζω βρήκα το αγκάθι αυτό που ήταν
και εχτές ήτανε ένα μεγάλο δίπλα σε κάτι πιο μικρά [σιωπή]
νομίζω το κατάλαβα ποιο ήταν το αγκάθι έβαλα πάνω το
δάχτυλό μου πίεσα πίεσα και με τρύπησε πόνεσε λίγο πίεσα
λίγο ακόμα κι έτρεξε λίγο αίμα πιο πολύ από εχτές μετά το
γύρισα προς τα κάτω το δάχτυλο και το αίμα έτρεξε και έπεσε
λίγο κάτω και λίγο αίμα έτρεξε πάνω στο δάχτυλο και χώθηκε
μέσα στο νύχι μου και πάνω στο αγκάθι είδα που είχε μείνει
λίγο αίμα και το ξαναπίεσα μετά το δάχτυλο στο αγκάθι και
ήτανε έτσι όπως χτες λίγο καλύτερα ήταν σήμερα αλλά ήτανε
πάλι όπως χτες ωραία [...]

Παρασκευή 16 Νοεμβρίου 2012

•2

Το λαϊκό άσμα ήχησε ξέφρενα.

Ο Τάσος Κρέμης ίσα που άνοιξε το αριστερό του βλέφαρο – ο μπέμπης δίπλα του κοιμότανε βαριά.

Ξέθαψε απ' τα σκεπάσματα το κινητό και πάτησε «αποδοχή».

«Τι θες, ρε Κούρτογλου;» είπε βραχνά.

Η φωνή στην άλλη μεριά της γραμμής ακούστηκε καθαρή μέσα απ' τη βαβούρα της πόλης: «Μεσημέριασε, Κρέμη, κερνάω καφέ. Σε δέκα είμαι 'κεί».

Η βαβούρα χάθηκε και ο Τάσος άφησε το κινητό στο πάτωμα. Γύρισε στον μπέμπη του – ακόμη κοιμόταν. Είδε το αξύριστο πρόσωπο του νεαρού άντρα να βουλιάζει στο μαλακό μαξιλάρι, η γυμνή φαρδιά του πλάτη τον τρέλαινε. Την επόμενη στιγμή ο Κρέμης είχε στριμώξει τη μουσούδα του μέσα σ' έναν ανάκατο σωρό από φρεσκολουσμένα καστανόξανθα μαλλιά.

Λίγη ώρα αργότερα ο Μηνάς Κούρτογλου βρισκόταν σε ένα ήσυχο καφέ πάνω στην πλατεία Προσκόπων στο Παγκράτι. Είχε κιόλας παραγγείλει τους καφέδες όταν τον είδε να 'ρχεται. Ο γεροδεμένος ελαιοχρωματιστής Τάσος

Κρέμης φορούσε μία άνετη μουσταρδί σαλοπέτα κι ένα ξεθωριασμένο τζιν μπουφάν. Το μουσταρδί πήγαινε άφογα με το μελαχρινό του πρόσωπο και τα βαμμένα του ξανθά μαλλιά, αλλά χτυπούσε κάπως με το κόκκινο αθλητικό παπούτσι στο δεξί του πόδι. Πόσο δε μάλλον με το μπλε στο αριστερό. Ο Κούρτογλου έριξε μια ματιά και στο δικό του άουτφит – τζάκετ, πουκάμισο και παντελόνι μαύρα, παπούτσια ασορτί. Στα σαράντα τρία του χρόνια πλέον, δεν ήταν και κανένας φάσιον γκουρού, αλλά οι επιλογές του φίλου του ανέκαθεν κλοτσούσαν.

Ο πολύχρωμος Τάσος Κρέμης πλησίασε σε απόσταση αναπνοής. Προσγείωσε επιδεικτικά τα γυαλιά ηλίου που φορούσε στην ξανθιά βαμμένη του ρίζα. Τα μαύρα μάτια του ήταν ακόμη πρησμένα. «Καλημέρα, Κού-Κου» είπε δήθεν ανόρεχτα.

Η σύντομη εκείνη εκδοχή του «Κουμπάρος Κούρτογλου» είχε συχνά την αίσθηση γαργαλητού – ο Μηνάς Κούρτογλου χαμογέλασε. «Κοντεύει τέσσερις, ρε κουμπάρε» είπε και έδειξε την άδεια καρέκλα δίπλα του. Ο Τάσος σωριάστηκε σχεδόν χορευτικά.

Οι δύο άντρες είχαν γνωριστεί τον Σεπτέμβρη του '84, στο μίζερο προαύλιο του 3ου Λυκείου Νέας Φιλαδέλφειας. Θα ξεκινούσαν την πρώτη λυκείου μαζί με άλλους είκοσι τέσσερις έφηβους, έτοιμους για όλα. Ανάμεσά τους ένα συγκροτημένο, δυναμικό κορίτσι με φωτεινό πρόσωπο και χρυσαφένια μαλλιά – η Φωτεινή Κοσμοπούλου. Την άνοιξη του '85, με την ενθουσιώδη διαβεβαίωση του Τάσου ότι το τολμηρό εγχείρημα δεν ενείχε κανέναν απολύτως κίνδυνο,

Μηνάς και Φωτεινή αντάλλαξαν επιτέλους το πρώτο τους φιλή. Τελευταία, με τόσο πόνο που 'χε αντικρίσει στα μάτια του κουμπάρου του, ο Τάσος Κρέμης σχεδόν μετάνιωνε για όλη εκείνη τη νεανική αυτοπεποίθησή.

«Δεν έχω κοιμηθεί, ρε Κού-Κου» είπε δοκιμάζοντας τον σκέτο καπουτσίνο. «Χθες λογοδόθηκε ο αδερφός του Βάσου και πήγα στο τραπέζι».

«Μεσοβδόμαδα;»

«Δεν θέλανε πολλά πολλά».

Ο Κούρτογλου τον σκάνναρε. Εκείνος το 'πιασε. «Έβαλα τα καλά μου, Κούρτογλου» είπε ξέπνοα.

«Και στα δικά σου, Τασούλη».

Ο Κούρτογλου διέκρινε αμέσως εκείνο το γνώριμο, αγανακτισμένο ύφος στο πρόσωπο του κουμπάρου του. Τάσος και Βάσος είχανε ήδη κλείσει μαζί ένα χρόνο και κάτι – η γνωριμία τους ήταν ακόμη στην αρχή όταν η Φωτεινή τούς άφησε. Στην πραγματικότητα όλα μέχρι στιγμής κυλούσαν ρόδινα για τη σχέση των δύο αντρών, αλλά ο Τάσος συχνά έστεκε αμήχανος μπροστά σ' αυτή την αναπάντεχα καλή του τύχη.

Ο αγουροξυπνημένος Τάσος Κρέμης πέταξε όπως όπως τις λέξεις προσπαθώντας να αλλάξει κουβέντα: «Η δουλειά πώς πάει; Δέρνεις καθόλου;».

«Από χτες είμαι σε άδεια» είπε ο Κούρτογλου, «πού θα πάμε;»

Είδε τον Τάσο να μένει στιγμιαία με το φλιτζάνι κολλημένο στα σκασμένα του χείλη. Θα 'χαν περάσει τουλάχιστον δύο χρόνια από την τελευταία φορά που κάνανε κουβέντα για εξορμήσεις κι εκδρομές.

«Εσύ πού λες να πάμε;» είπε διστακτικά ο Τάσος.

«Βιέννη;»

«Δεν πάω Αυστρία, Κούρτογλου. Είναι φασίστες».

«Ναι, γιατί εδώ είμαστε δημοκράτες».

«Σκατά είμαστε κι εδώ, Μπα-Κού-Κου».

Μπάτσος Κουμπάρος Κούρτογλου.

Κοντά τρία χρόνια πριν, στις αρχές του 2010, ο Μηνάς Κούρτογλου είχε προαχθεί σε επικεφαλής του Τμήματος Δίωξης Εγκλημάτων κατά Ζωής στη Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Αττικής. Εκείνη την περίοδο τραβούσε ζόρια – η Φωτεινή βυθιζόταν όλο και πιο πολύ στα σκοτάδια της κι εκείνος είχε φορτωθεί ένα σωρό ευθύνες από τη θέση του τμηματάρχη. Έκτοτε είχε αναλογιστεί πολλές φορές αν η ανέλιξη στο Σώμα τού 'χε στερήσει τη ζωή που πάντα ονειρευόταν. Ο χαμός της γυναίκας του τον Σεπτέμβρη του '11 είχε φέρει τα πάνω κάτω. Ο ίδιος το είχε ρίξει στη δουλειά για να κρατήσει τον εφιάλτη σε καταστολή, αλλά τα πράγματα τελευταία δεν πήγαιναν πολύ καλά: απροειδοποίητες διαταραχές στην αναπνευστική λειτουργία – σειρήνες κινδύνου.

Σκατά είμαστε κι εδώ, Μπα-Κού-Κου.

Ο Τάσος σίγουρα τον αγαπούσε· πάλευε χρόνια να χωνέψει ότι ήταν μπάτσος, αλλά τον αγαπούσε. Ο ίδιος, πάλι, πάλευε χρόνια να συλλάβει την αγάπη αυτή που ανεξήγητα χωρούσε τις ανυπόφορες αποστάσεις μεταξύ των ανθρώπων.

Για μια στιγμή ένωσε το φλιτζάνι του να ζεματάει. Χαμήλωσε το βλέμμα κι είδε την αδιανόητη εκείνη αγάπη να τρέχει απ' τα ρουθούνια του σαν αίμα. Τώρα βρισκόταν

μόνος, ξαπλωμένος ανάσκελα στο νυφικό κρεβάτι. Πάνω από το κεφάλι του, μία σειρά από ανυπόφορες αποστάσεις σχημάτιζαν μια μάζα συμπαγή και εύκαμπτη, σαν καλώδιο. Μια θηλιά κρεμόταν από το ταβάνι.

Ένιωσε την ανάσα του ρηχή κι έσφιξε τις παλάμες του στα γόνατα. Μία γουλιά, και συνήλθε.

Αφού εξάντλησαν το δώρο, οι δύο άντρες βάδισαν ως την Αρχελάου, μέχρι το φωτεινό πλην φασαριόζικο дуάρι του Τάσου Κρέμη. Στη διαδρομή μέτρησαν πάνω τους ένα σωρό αδιάκριτες ματιές. Εκείνη η αλλόκοτη εικόνα τους – ο πολύχρωμος κλόουν και το σκοτεινό του alter ego.

Έφτασαν στην είσοδο. «Έχουμε ένα ταξίδι να οργανώσουμε» είπε ο Τάσος. Μια αγκαλιά, και χωρίστηκαν.

•3

Ο εικοσιτριάχρονος Χαράλαμπος Παυλάκος κατέβαινε τη λεωφόρο Αλεξάνδρας καβάλα στο παπάκι του. Τα μακριά μαύρα μαλλιά του ανέμιζαν κάτω από ένα πρόχειρα φορεμένο κράνος κι ο ίδιος ένιωθε εξουθενωμένος από τον πονεμένο του πάνω γομφίο κι από τις αλλεπάλληλες επισκέψεις σε ωρούμενους ενοίκους διαμερισμάτων – τα κοινόχρηστα είχαν όντως φτάσει στα ύψη. Ήταν-δεν ήταν δύο εβδομάδες που είχε αναλάβει τις εξωτερικές εργασίες στην Peperidis Home Services, μια εταιρεία διαχείρισης πολυκατοικιών. Δυστυχώς οι σχέσεις με το αφεντικό –έναν ξερακιανό πενηντάρη με φωνή μεγαλύτερη από το μπόι του– δεν ήταν και οι καλύτερες. Από την πρώτη μέρα ο εργοδότης του δεν είχε σταματήσει τα ανηλεή κηρύγματα για την ανωριμότητα των νέων και η ευτραφής συνομήλικη εξαδέρφη-γραμματέας με το μαλλί-λάχανο τον σιγοντάριζε κουνώντας την εντυπωσιακή ξανθιά της κουπ. Ο Παυλάκος είχε επιλέξει την οδό της σιωπής, πεπεισμένος ότι δεν θα βρισκε εύκολα άκρη ούτε με τον κοντό ούτε με την εξαδέρφη. Θα 'κανε υπομονή μέχρι να εξασφαλίσει τους πρώτους τέσσερις μισθούς – με άνεργους γονείς και πέντε νοίκια απλήρωτα, δεν είχε και πολλές επιλογές.

Έστριψε δεξιά και βρέθηκε ξανά στην Πατησίων. Του είχε μείνει ένα μισάωρο για να σχολάσει κι είχε μπροστά του ακόμα πέντε πολυκατοικίες. Έκανε μία στάση και τσέκαρε τα χαρτιά του. Με σβέλτους ρυθμούς μπορεί και να προλάβαινε. Πάλεψε ηρωικά με τον πονόδοντο και τη συνείδησή του και τελικά πήρε την απόφαση να συνεχίσει.

Έβαλε μπρος. Σε καμιά δεκαριά στενά θα συναντούσε την Ιθάκης. Πήγγαινε στο 26 όπου δεν είχε και πολλή δουλειά. Δύο από τους τέσσερις ορόφους της πολυκατοικίας ανακαινίζονταν και κάποια διαμερίσματα ήταν άδεια. Λίγο πριν φτάσει, το πενηνταράκι του άρχισε να κλοτσάει. Μέσα στα επόμενα είκοσι μέτρα τον είχε εγκαταλείψει. Ο Παυλάκος έριξε ένα άδαιο βλέμμα πάνω στον δείκτη της βενζίνης. Δεν ήταν απλώς χαμηλός· είχε πιάσει πάτο. Όπως κι ο ίδιος. Πάνω στη φούρια του νωρίτερα, δεν είχε τσεκάρει τη βενζίνη και τώρα το πλήρωνε. Για μια στιγμή σκέφτηκε να σωριαστεί πάνω στο ευρύχωρο χαλάκι του πολυκαταστήματος που ορθωνόταν επιδεικτικά μπροστά του – μία σωτήρια χειμερία νάρκη. Τελικά αποφάσισε να περπατήσει μέχρι το 26 της οδού Ιθάκης. Μέχρι να φτάσει στην είσοδο, είχε αποφασίσει και κάτι ακόμα: αφού τελείωνε, θα έβρισκε το κοντινότερο βενζινάδικο, θα αγόραζε βενζίνη και θα γυρνούσε κατευθείαν σπίτι. Χρειαζόταν παυσίπονα και ύπνο.

Χτύπησε το πρώτο στη σειρά κουδούνι στο θυροτηλέφωνο. Δεν απάντησε κανείς. Δοκίμασε το δεύτερο. Καμία απάντηση. Πήρε να χτυπά με τη σειρά όλα τα κουδούνια. Μία αδύναμη φωνή ξεπήδησε επιτέλους από το ηχείο.

«Ποιος είναι;»

«Για τα κοινόχρηστα είμαι».

Σιωπή.

Ο Παυλάκος επανέλαβε μία μία τις λέξεις ξέπνοα. «Για τα κοινόχρηστα είμαι».

«Ποιος είναι;» επέμεινε το θυροτηλέφωνο.

«Για τα κοινόχρηστα! Για τα κοινόχρηστα!» Με σπαμένη φωνή ικέτευε ένα στραπατσαρισμένο θυροτηλέφωνο.

Η είσοδος απασφάλισε.

Ο Παυλάκος διέσχισε τον διάδρομο και κάλεσε το ασανσέρ. Χαλασμένο. Βλαστημώντας την τύχη του, ανέβηκε με τα πόδια κατευθείαν στον τρίτο· ήξερε πως ο ιδιοκτήτης των διαμερισμάτων που ανακαινίζονταν στον πρώτο και τον δεύτερο όροφο κατέθετε τα ποσά των κοινοχρήστων στην τράπεζα. Χτύπησε το κουδούνι ενός διαμερίσματος· δεν του άνοιξε κανείς. Χτύπησε παραδίπλα. Είδε το φως πίσω από το ματάκι να αναβοσβήνει. Κάποιος τον είχε δει. Και τον είχε αγνοήσει. Του 'ρθε να ρίξει την πόρτα, μα μόλις στράφηκε προς τις σκάλες, άκουσε πίσω του τον ήχο από την κλειδαριά. Η πόρτα άνοιξε.

«Για τα κοινόχρηστα;» Μια μικροσκοπική ηλικιωμένη γυναίκα. Η φωνή στο θυροτηλέφωνο.

Ο Παυλάκος ψαχούλεψε τα χαρτιά του και βρήκε το σωστό απόκομμα. «Είναι 13 και 25». Η γυναίκα έβγαλε από τη ρόμπα της 15 ευρώ. «Είμαστε εντάξει» του είπε συνωμοτικά. Τη φαντάστηκε να εξυφαίνει παρόμοιες συνωμοσίες με εγγόνια, ανίψια και ντελιβεράδες. Της έδωσε την απόδειξη και έκανε να μπει στο ασανσέρ, αλλά η φωνή της τον σταμάτησε: «Μας έχουν τρελάνει ντάπα-ντούπα τόσο καιρό

οι μαστόροι, τελειωμό δεν έχουν». Η γυναίκα διάβασε την απορία στο πρόσωπό του και συνέχισε: «Κάνουν διάλειμμα τώρα και ησυχάσαμε λίγο. Όπου να 'ναι θα ξαναρχίσουν. Και λένε για τους ξένους... Παραμύθια! Οι άνθρωποι από πάνω, από το Μπαγκλαντές, δεν ακούγονται καθόλου, πότε μπαίνουν πότε βγαίνουν ούτε που το καταλαβαίνω. Και η κοπελίτσα δίπλα τους, τίποτα, δεν ακούγεται καθόλου. Οι άλλοι από κάτω μάς έχουν παλαβώσει».

Ο Παυλάκος τής χαμογέλασε αμήχανα, παλεύοντας να κρύψει ότι βιαζόταν να εξαφανιστεί. Πρόλαβε να διακρίνει ένα ογκώδες ακουστικό βαρηκοΐας στο αριστερό της αυτί πριν ξεκινήσει να ανεβαίνει τις σκάλες για τον τέταρτο. Δύο τελευταία διαμερίσματα – τα υπόλοιπα ήταν ξενοκιστα. Έφτασε και βρήκε το κουδούνι με το όνομα Sarkar. Οι Μπαγκλαντεσιανοί. Χτύπησε, αλλά δεν άνοιξε κανείς. Δεν είχε το κουράγιο ούτε καν να γίνει έξαλλος. Ήθελε να τελειώνει και να πάει να κοιμηθεί.

Έφτασε μέχρι το τέλος του διαδρόμου και σταμάτησε μπροστά στο τελευταίο διαμέρισμα. Πριν χτυπήσει το κουδούνι, διέκρινε κάτι πάνω στο πατάκι της εξώπορτας. Ένα ταλαιπωρημένο πράσινο ποστ-ιτ είχε σηκώσει τις τέσσερις άκρες του, λες και πάλευε να αποφύγει το περιπαικτικό «go away» που σχημάτιζαν οι σκληρές ακίδες. Ο Παυλάκος μάζεψε το ποστ-ιτ και διάβασε τα τρία ονόματα που ήταν γραμμένα πάνω. Δίπλα σε κάθε όνομα ένας αριθμός τηλεφώνου. Έμεινε για μια στιγμή μετέωρος· ύστερα διάβασε το όνομα στο κουδούνι.

Μυρσίνη.

Του θύμιζε κάτι; Μια ξεχασμένη παιδική φίλη ίσως. Ή κάποια μακρινή συγγενή της μάνας του. Ή και τίποτα απ' αυτά – μπορεί απλώς να του άρεσε. Χτύπησε το κουδούνι. Καμία απόκριση. Χτύπησε ξανά. Τίποτα. Κόλλησε το αυτί του στην πόρτα και αφουγκράστηκε. Απόλυτη σιωπή.

Ο Χαράλαμπος Παυλάκος κοίταξε πάλι το πράσινο ποστ-ιτ. Θα μπορούσε να ανήκε στη Μυρσίνη ή να 'χε ξεκολλήσει από τον φάκελο κάποιου πλασιέ ή να 'χε φτάσει εκεί με χίλιους δυο άλλους τρόπους. Για την ώρα δυσκολευόταν να αποκωδικοποιήσει το μήνυμα που του έστελνε το σύμπαν, αλλά, όπως συνέβαινε τις περισσότερες φορές, λίγη υπομονή ακόμα μπορεί και ν' άξιζε τον κόπο. Έβαλε το χαρτί στην τσέπη του κι ένωσε μια δυνατή σουβλιά στην πάνω γνάθο. Το δόντι του τον είχε θυμηθεί. Πήρε να κατεβαίνει τις σκάλες με την παλάμη του κολλημένη στο μάγουλο. Λίγη υπομονή ακόμα θα του ήταν οπωσδήποτε χρήσιμη.